

Debat Política General

Intervenció de Ramon Camp

1,2 i 3 d'octubre de 2002

Fa tres anys, dos anys, un any, fa uns quants mesos, just abans de l'estiu, algunes veus d'aquesta Cambra encara profetitzaven que la legislatura acabaria de forma sobtada, fins i tot alguns deien que aquest debat de política general ja no es produiria. S'equivocaven. S'equivocaven aleshores com s'han anat equivocant reiteradament durant vint-i-dos anys quan afirmaven que el projecte polític de Convergència i Unió estava esgotat.

Són els mateixos que ja ens van explicar que havien guanyat unes eleccions que va resultar que havien perdut. Els mateixos que creen un govern a l'ombra que de tanta ombra ja ni es veu. Els que presenten una moció de censura de la qual surt censurat el qui la presentava. Són els mateixos que parlen dels Ajuntaments de Catalunya com si fos un tema aliè a CiU, quan és CiU qui presideix 600 dels 942 Ajuntaments catalans. Són els mateixos que s'acaben creient l'estat d'opinió que ells mateixos s'han inventat.

S'equivocaven quan deien que el Govern no estaria en condicions de governar, que la legislatura quedaria marcada per la inestabilitat. No n'han endevinat ni una. Totes les seves prediccions han anat a parar al cabàs de profecies no acomplertes que acumulen simultàniament alguns grups d'aquesta Cambra. En definitiva, s'han equivocat: han confós els desitjos partidistes amb la tossuda realitat.

Per què? Perquè nosaltres, tot i la majoria relativa, hem estat capaços de dialogar amb tothom –amb tots vostès– a fi d'aconseguir estabilitat. No hi ha hagut cap corró parlamentari com alguns volen fer creure.

Vostès saben perfectament que aquesta estabilitat s'ha fonamentat en el diàleg i la negociació, que ens han permès, per exemple, des del darrer debat de política general, ara fa un any, aprovar 37 lleis, 37, que es diu aviat, 33 de les quals ho han estat unanimitat o per ampla majoria. Ja sabem que aprovar lleis no ho és tot, però és certament una de les principals funcions d'aquesta Cambra i, casualment, mai en 22 anys se n'havien aprovat tantes, s'havia fet tanta feina, com durant aquest darrer any. I això que alguns, que avui han demanat la dissolució d'aquesta Cambra, deien l'any passat que no podríem governar.

No els parlaré tampoc de les 1766 resolucions aprovades, de les quals 1678 –el 95%–, ho han estat per unanimitat o ampla majoria, és a dir, per quatre grups d'aquesta Cambra. Aquests són bons exemples de com, mitjançant el diàleg i la negociació –característiques pròpies de Convergència i Unió–, han garantit l'estabilitat.

El President Pujol va fer ahir un balanç prou extens de l'obra de govern, de la qual ens sentim solidaris i partícips, perquè sense la feina diària d'aquesta Cambra no hauria estat possible. Encara que, a

vegades, alguns grups, encegats per l'afany d'anar a la contra, no arribin a tenir plena consciència també de la seva contribució positiva a l'estabilitat i la governabilitat. Nosaltres, de tota manera, els agraïm la seva col·laboració. I no ho diem amb ironia sinó amb cordialitat, perquè les frustracions polítiques que alguns arrossegueu des de fa molts anys no se superen negant l'evidència de la transformació positiva del país.

Ahir, el President ens parlava tant de la feina feta, com de la voluntat de continuar-la fent. Naturalment que hi estem d'acord. No només d'acord: ens en sentim partícips i orgullosos, perquè la feina dels governs de Convergència i Unió ha permès un progrés enorme del país sencer i de la seva gent, cohesionada i continuadament.

Recapitem: els nostres objectius passen per mantenir el creixement econòmic per a tothom, una societat civil activa i emprenedora, un bon clima social i, malgrat els entrebancs, aconseguir la manera de decidir, cada vegada més, per nosaltres mateixos. Això ho podem fer des del catalanisme polític i des del que representa Convergència i Unió i des del convenciment, com deia ahir el President, de que el nostre model és bo. El model de combinar identitat i projecte, convivència i progrés. El model de la pau.

Senyores i senyors diputats, sense aquesta eina, el progrés de Catalunya durant les últimes dècades no hauria estat possible i, tant en el present com en el futur, caldrà continuar comptant amb aquest estri que és Convergència i Unió.

El lloc central que ha ocupat, que ocupa i que –no en tinguin cap dubte– continuarà ocupant en la política catalana, no és un accident en la història contemporània del nostre país, com alguns voldrien, no és un invent, no és una casualitat, no és cap d'aquestes coses. És la concreció dels desitjos i les voluntats de molts catalans.

El catalanisme polític –el nacionalisme català– és una dada política bàsica i permanent de la vida quotidiana del segle XX i, ja, del XXI.

És l'expressió d'una realitat diferenciada en lo social, en lo cultural i en lo polític. La forma política que pren una voluntat de ser, de continuar sent. I aquestes no són coses d'un període de sessions, ni d'una legislatura, ni d'una dècada. Són coses duradores.

Convergència i Unió –ara com a Federació– té un paper central en la política catalana, perquè el catalanisme polític i el nacionalisme català no són elements accidentals en la història contemporània de Catalunya.

No estic dient que sigui l'única expressió de la catalanitat ni del catalanisme. Tampoc no volem

cap monopoli. Però el catalanisme, que al llarg de la història s'ha encarnat en forces polítiques diverses, ha generat sempre i ha necessitat sempre una força majoritària. Una força política amb voluntat i capacitat de govern, amb plena autonomia de decisió, no supeditada a cap centre de decisió extern a Catalunya, capaç de tenir a la vegada els ideals i els objectius més ambiciosos i la capacitat d'acció política més arrelada al país, al dia a dia, a una realitat que obliga al pragmatisme i al pacte.

Aquesta força central s'ha caracteritzat sempre per governar i per fixar-se ideals al mateix temps. Per portar el dia a dia i per plantejar-se horitzons més ambiciosos. No pel pragmatisme sense objectius; no per l'idealisme que no toca de peus a terra i que, per tant, no és capaç de transformar les coses. Per això Convergència i Unió ha governat Catalunya des de l'any 80.

Avui podem dir amb molta satisfacció, si em permeten amb molt d'orgull, que la Catalunya contemporània no s'explica sense nosaltres, i justament aquest fet permet entendre que, en el nostre país, hi hagi un mapa polític diferent, un mapa polític propi, expressió de la nostra personalitat específica com a societat diferenciada.

La força política de Convergència i Unió, eina d'expressió majoritària d'aquest catalanisme polític, ha fet possible aquest mapa diferent i continuarà fent-ho. Per això costa molt d'entendre que, des del

nacionalisme, hi hagi forces polítiques que sembla tinguin com a objectiu prioritari, no tant l'eixamplament de la consciència nacional en nous sectors de la societat catalana, com el de debilitar Convergència i Unió al preu que sigui.

Durant vint-i-dos anys hem avançat sota el lideratge polític, nacional i moral de Jordi Pujol que, al capdavant d'una majoria parlamentària i del Govern de Catalunya, deixa una obra feta d'una dimensió descomunal i, a la vegada, un projecte polític consolidat, propi, que ha posat les bases de la Catalunya autònoma i d'un projecte de futur que ens permetrà de continuar portant Catalunya cap endavant, cap a noves i més altes cotes d'autogovern i de benestar.

Fa uns dies el Secretari General de la nostra Federació, en Josep Antoni Duran i Lleida, feia per escrit l'exercici que ara els proposo que fem en veu alta. Era un exercici de política ficció, pel qual intentava imaginar-se –i no costava gaire– què hauria estat del nostre país en mans de partits d'obediència estatal, o en mans de partits desprovistos del sentit de bon govern. Els uns, –deia en Duran i jo també ho crec– ens haurien convertit en les quatre diligents i laborioses províncies “del noreste”; d'altres ens haurien portat a una situació de crisi i fractura social. En cap cas, la Catalunya serena i constructiva que tenim davant nostre, hauria pogut existir.

Algú pot dir que exagerem, que les coses no haurien anat d'aquesta manera. Però no cal retrocedir a èpoques llunyanes. Aquest matí el President Pujol ens recordava les declaracions del senyor Maragall diumenge passat a Lleida, quan afirmava que el seu objectiu era “catapultar” el senyor Rodríguez Zapatero a la Moncloa. Aquest és l'exemple més clar del sucursalisme. No pot ser President de la Generalitat algú que no tingui Catalunya com a única raó de fer política, algú que tan sols la veu com una peça més dins del joc estratègic de la política espanyola.

Senyores i senyors diputats, aquest és el darrer debat de Política General que protagonitza el President Pujol, i per aquesta raó acabaré amb les seves pròpies paraules, pronunciades durant el debat d'investidura l'abril de 1984, just després de la victòria electoral de Convergència i Unió.

El President deia: “..tots volem que Catalunya funcioni, que Catalunya sigui un país de progrés, d'equilibri, de benestar, un país de convivència, un país fidel a una entitat pròpia, a la seva catalanitat consolidada i enfortida, oberta a totes les aportacions humanes i culturals. Un país fidel a tots els seus ciutadans, sigui quin sigui el seu origen o la seva condició... Catalunya és per a mi, -deia el President-, Catalunya és per a la gent de CiU, Catalunya és per a tots nosaltres, no l'escenari de la lluita política, sinó la raó de ser de la nostra vida i de la nostra acció política. I aquesta Catalunya de què parlo no és una Catalunya abstracta o una

Catalunya mística. Parlo de tot el conjunt de ciutadans que avui hi viuen i que hi troben la seva casa, i per als quals és el país dels seus fills. Parlo de la Catalunya del futur i no de la del passat. I parlo de la Catalunya de tots els nostres homes i de totes les nostres dones.”

Aquest és el missatge de l'any 1984, aquest era el missatge ahir en el seu discurs, aquest ha estat el missatge que sempre ha orientat la seva i la nostra acció política, un missatge que es fonamenta en l'estimació al país i a la seva gent. Aquesta ha estat, és i serà la veritable raó de ser de l'acció política de Convergència i Unió.

Sr. President Vostè sap que la il·lusió, l'autoestima, l'orgull de pàtria que ahir ens demanava com a poble, a la gent de Convergència i Unió, no ens ha mancat , no ens manca, ni ens mancarà en el futur.